

Johannes Åpenbaring

Forord

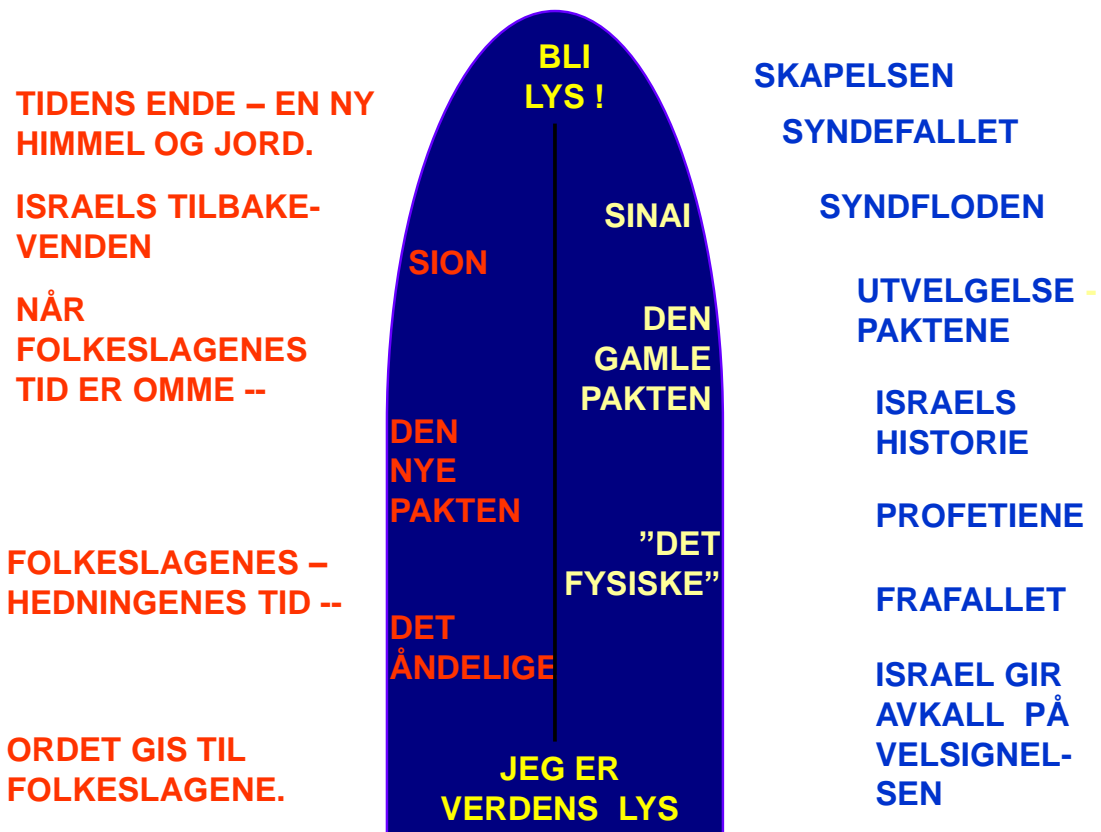
Det er med den åndelige føden som med mat i sin alminnelighet, den er best når vi tygger den selv. For Åpenbaringsbokens vedkommende, så gjelder dette i særdeleshets. Her møter vi tall, begreper og bilder som virkelig krever leserens våkenhet for å bli forstått – ikke bare enkeltvis, men også i sin helhet.

Det er ikke nok bare å lese teksten, leseren vil også ha stor bruk for å se hva der andre steder i Bibelen sies om de enkelte eller sammenfallende begreper og bilder. Dette gjelder ikke minst for forståelsen av de sju menighetsbrevene. Derfor er der til denne boken også laget en leksikal del hvor ord, begreper, tall, person- og stedsnavne med mer, er gitt en kortfattet forklaring i tillegg til en del historiske fakta.

Det viktigste under mitt arbeide med dette, har hele tiden vært å holde seg strengt til teksten, så vel i sammenheng og rekkefølge, som i bruken av tall og tidsangivelser. Mange bibellesere har nok lest Åpenbaringsboken, eller deler av den, og fått en følelse av at den er uforståelig. Dertil er å si, at om samme iver og arbeidslyst som ellers presteres i både teoretiske og praktiske arbeidsoppgaver, var lagt til grunn for forståelsen av Åpenbaringsboken, så ville også dens unike framtidbudskap mer vært alle manns eie.

Det er enkelt å stille seg undrende til at Israel, som jo ventet på en frelser – en konge, ikke så og tok imot Jesus som frelser, enda også dette var forutsagt i de gamle skriftene. Men – det er like enkelt å undre seg over at vi, som kristne, ikke utruker oss mer til å kjenne de tegnene som skal skje forut for Kristi gjenkomst. – Tegn som i Åpenbaringen er gitt oss, ikke som et målebånd for å beregne tiden, men som et varsel og rettesnor for hva som venter oss i en tid hvor Antikrist vil få menneskene til å tro at han er Kristus.

Illustrasjonen nedenfor viser skjematisk historien fra skapelsen til tidens ende, hvordan de to halvdelene, Det gammeltestamentlige og Det nytestamentlige tidsperspektiv gjenspeiler hverandre. På en særegen måte viser den også hvordan alle bibelens hendelser, i tidens fylde, sluttes i det fullkomne.

Det fortelles om en journalist som skulle lage et intervju med en eldre mann som var kjent for sine dypsindige svar. Journalisten visste at mannen var godt bevandret ut i bibelens skrifter, og syntes følgende spørsmål ville være greit å innlede intervjuet med: ”Dersom du skulle tilbringe ferien alene på en øy, og som eneste lesestoff kun fikk ta med deg enten Det gamle – eller Det nye Testamente, hvilken del ville du da velge”? Mannen tenkte litt, så sa han: ”Det skal jeg fortelle deg dersom du vil ta din robåt, dele den på langs, og så si meg hvilken halvdel du vil bruke til å frakte meg ut til øya”. Da forsto journalisten i alle fall at de to bøkene utgjorde en helhet og derfor ikke kunne skilles.

Åpenbaringsbokens inndeling.

Når vi leser Åpenbaringsboken, så oppdager vi fort hvor kunstferdig hele skriftet er bygget opp rundt tallet - sju.

Tallet som består av Guds tall – tre, og menneskets tall – fire.

Vi vil også se hvor naturlig det er, for forfatteren Johannes, å hente uttrykk og bilder fra Det gamle testamente – fra noe som var kjent fra før.

Det som er:

1.	De sju menighetsbrevene	kap.	2 – 3

Det som heretter skal komme:

2.	De sju seglene	kap.	4 – 8
3.	De sju basunene	kap.	8 – 11
4.	Kristi kamp og seier	kap.	12 – 14
5.	De sju vredesskåler	kap.	15 – 16
6.	Kristi gjenkomst	kap.	17 – 20,6
7.	Den nye himmel og jord	kap.	20,7 – 22,5

Bokens avslutning:

8.	Se, jeg kommer snart.:	kap.	22,6 – 22,21

Med Åpenbaringsbokens hendelser, så avsluttes sirkelen av alle bibelens bøker.

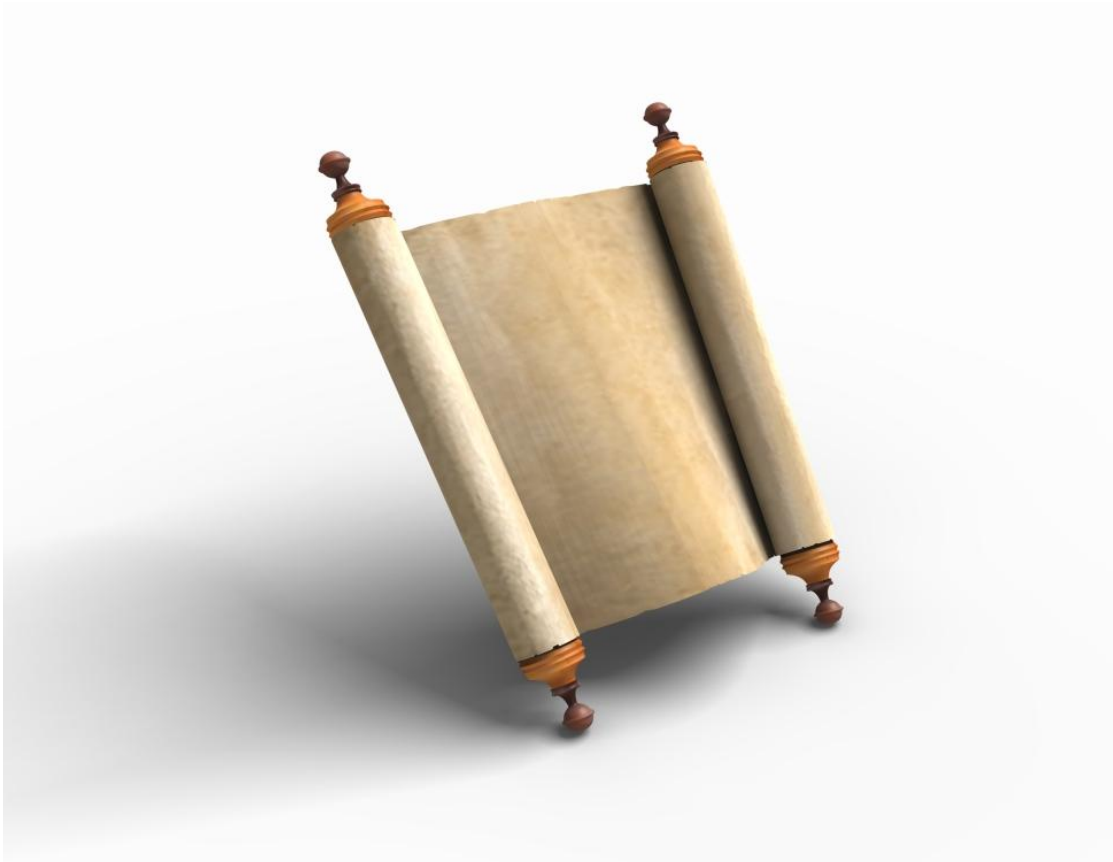
Det begynte med Edens hage - den fullkomne skapelsen, det fortsetter med syndefallet og beretningen om Guds store frelsesverk. Frelsesverket hvori Guds Ord, Jesus Kristus – Herren – Messias – Lammet – Kongen – hele tiden står i sentrum for hele menneskeheten så vel som for enkeltmennesket.

Selv om Åpenbaringsboken handler om den siste tiden, og således av mange oppfattes som en lukket bok, så har den på forunderlig vis, til alle tider som en kilde i ørkenen, åpnet seg for mennesker som lider for sin tros skyld.

Heri er en påminnelse til den enkelte om ikke å forregne seg på tiden, i den tro at der er tid nok til omvendelse.

Selv om endetiden for menneskeheten ennå kan synes å ligge et stykke inn i framtiden, så kan den for enkeltmennesket være nærmere enn det urskiven kan vise med sine tolv tall.

De sju menighetsbreve

Brev til menigheten i:

1. Efesos	side 6
2. Smyrne	side 7
3. Pergamon	side 8
4. Tyatira	side 9
5. Sardes	side 10
6. Filadelfia	side 11
7. Laodikea	side 12

Som nevnt i innledningen, så skal vi ikke her begi oss verken ut eller inn på tolkning av selve teksten. I stedet skal vi prøve å se på det innbyrdes forhold mellom disse sju forskjellige breve.

På de følgende sider er teksten satt opp, vers for vers, men på en slik måte at hvert enkelt brevets innholdsoppdeling står over eller under hverandre. Dette gir en klarere oversikt og gjør det lettere å se brevenes forskjelligheter enn om de leses i vanlig bokform.

Se nøye på i hvilken form avsenderen presenterer seg for den enkelte menighet – hvilke bilder han bruker når han uttrykker sin identitet. Denne presentasjonen er ikke tilfeldig.

Dersom menigheten seirer, loves den en seierens lønn.

Denne lønnen er en avspeiling av den oppmuntring hver enkelt menighet får og viser tydelig tråden som forbinder avsenderens identitet direkte til lønnen han lover.

På samme måte trer grunnlaget for både råd og advarsel tydelig fram, når disse sees mot innholdet i attesten og kritikken.

Legg spesielt merke til at det er to menigheter som ikke får kritikk, og dermed heller ikke råd og advarsel. Disse to menighetene får egentlig heller ingen oppmuntring. De får det som er enda bedre – et direkte løfte.

En tredje av menighetene får, i forhold til de andre, en noe spesiell advarsel. Den samme menigheten får riktig nok kritikk, men ingen råd, og det er eneste gangen avsenderen direkte presenterer seg som Guds Sønn.

Det korte råd, og tilsvarende korte oppmuntring menigheten i Pergamon får tildelt, gir grunn til å spørre: Hvorfor?

Etter både attest og kritikk å dømme, skulle en lengre lekse vel ansees som mer passende.

Forholdet mellom Laodikeas korte attest og tilsvarende advarsel, sier uhyggelig mye i sin konsise form.

Ved å lese historien om hver enkelt av de sju byene, dannes lettere et bilde av den hverdagssituasjon menigheten levde i og under. Hvilke ytre påvirkninger som var årsak til kritikken som rettes mot dem i brevene.

Riktig nok stiles brevene til menighetenes ledere, men det gjelder tross alt hele menigheten, og her støtes på et tankekors.

Når byenes historie leses, legg så merke til hvilke av byene som ennå eksisterer, og hvilke som bare er ruiner og fortidsminner.

En sammenlikning av lønnen som loves disse – dersom de seiret, vil kanskje overraske.

Efesos

Ved munningen av elven Kaystros (Küçük Menderes) grunnla jonerne (greske kolonister) i det andre årh. f.Kr. byen Efesos.

Beliggenheten ga byen gode havneforhold, men en tiltakende oppmudring fra elven, gjorde at kong Lysimakhos (en av Alexander den stores etterfølgere) flyttet byen lenger øst mot fjellet Bülbül Dag. Her reiste hans stolte seks meter høye ringmur seg, - et byggverk som det ennå kan sees rester av.

Beliggenheten ved allfarveien mellom Roma og Orienten, gjorde byen til en av de mest betydningsfulle i det senere romerske riket. Romerne gjorde den til et forvaltnings-sentrum for provinsen Asia, residensby for pro konsulen, hovedsete for kunsten og et viktig religiøst sentrum. Særlig under keiser Nero (54 – 68 e. Kr.), opplevde byen sin glanstid. Sirkuselskeren Nero lot den gamle arenaen restaurere, og dette byggverket som kunne romme ca.24000 mennesker, ble flittig brukt i keiserens forherligelses øyemed.

Den kjente 500 meter lange hovedgate med dekke av marmor og med 5 meter brede fortau, skriver seg dog fra keiser Arcadius' tid, 377 – 408 e. Kr..

I Efesos sto det et stort tempel for fruktbarhetsgudinnen ”Den store Mor”, også kalt Kybele, Artemis eller Diana. Flere ganger om året samlet folk seg til fester for gudinnen, og sølvsmedene gjorde fin forretning med sine miniatyrtempler.

I Apg. 19,23f. leser vi om sammenstøtet Paulus hadde med en av disse.

En sterk koloni av jøder, med egen synagoge, satte sitt preg på Efesos. Her var også en tidlig kristen menighet som vi jo vet Paulus besøkte på sin andre reise, og hvor han på den tredje reisen stanset opp i to år og bl.a. skrev 1. Kor., kanskje også Galaterbrevet.

Gammel tradisjon forteller at Johannes, etter Jerusalems ødeleggelse i år 70, bosatte seg her i Efesos som på dette tidspunktet hadde over 200.000 innbyggere. Herfra ble han så forvist til øya Patmos, og etter sin tilbakekomst derfra, virket som menighetens forstander.

Fra historien vet vi at den senere keiser Justitian (527 – 565) innviet en veldig basilika til apostelen Johannes, på det stedet hvor han skal være gravlagt.

Når det i Åpb. 2,1 gies et bilde av denne menigheten, som hadde hatt en så lysende historie men mistet den første kjærligheten, så forteller det oss at det hadde vært en sterk menighet. Her hadde jo både Paulus, Apollos, Akvilla og Priskilla virket ved siden av at også Johannes arbeidet der. Det er da ikke underlig at motstanderne av kristendommen virkelig følte seg truet – og det er til denne menigheten det første av sendebrevene er adressert.

Av den senere historie vet vi at Efesos i år 263 e. Kr. ble tatt av Goterne. De satte ild på Artemistemplet, men innbyggerne var raske til å gjenreise det. Først på 400-tallet ble det lukket for godt.

I år 431 ble det tredje økumeniske kirkemøte holdt i Efesos. Det var da striden om Nestorius blusset opp.

Araberne plyndret byen i år 655, og i 1090 tok Seldsjukkerne byen i besittelse, men tapte den fort til Bysants. Disse beholdt Efesos til år 1308 hvor Osmanerne ødela den. Siden har den kun vært et fortidsminne, - byen som engang var stor og mektig.

Smyrna

Allerede på 1100-tallet f. Kr. ble byen grunnlagt av greske kolonister, og det antas å være her den kjente blinde greske forfatteren Homer levde og forfattet både ”Iliaden” og ”Odysseen”, ca. år 800 – 700 f. Kr..

Byen som ligger ca. 8 mil nord for Efesos, ble ødelagt av Lyderne i år 575 f. Kr., og fra historien vet vi at den så tidlig som i år 133 f. Kr. var under romernes herredømme. Det var under deres innflytelse at Smyrna på 100-tallet e. Kr. hadde sin virkelig store blomstringstid med ypperlig byggekunst og vitenskap.

Hvem som brakte kristendommen til Smyrne vites ikke, men tidlig var her en kristen menighet. I Åpb. 1,11 og 2,8 omtales den som en martyrmennighet, og det sier oss at de i alle fall ikke hadde noen lett tilværelse.

Det var da også i Smyrna den kjente biskop Polykarp, i år 155 led martyrdøden sammen med de 11 martyrene fra Filadelfia.

En gammel antakelse innen kirken sier at Polykarp var den ”engel” i menigheten i Smyrna, hvortil sendebrevet var adressert. Tradisjonen sier også det var Johannes selv som innsatte Polykarp som biskop, men det regnes i dag for å være lite sannsynlig.

Av Smyrnas senere historie, vet vi den var bysantisk helt fram til ca. år 1000. Deretter ble den erobret av Seldsjukkerne (tyrkisk – muslimsk dynasti), som holdt den helt til den ble gjenerobret av de første korsridere i år 1344.

Mongolene (Timur Lenk) inntok Smyrna i år 1403 og den ble innlemmet i det osmanske riket.

Fra naturens side ble byen rammet av jordskjelv med påfølgende branner. Spesielt ille var det på 1600 – 1800 tallet, men byen ble hele tiden gjenoppbygd.

De menneskelige lidelser har nok menneskene likevel stått for selv, som under den gresk – tyrkiske krigen som startet i 1919, og hvor grekerne besatte byen. Selv om det ved overenskomsten i Sivres 1920, ble bestemt at byen skulle forbli gresk, så godtok tyrkerne ikke dette og allerede i 1922 gjenerobret de byen og drepte eller fordrev over 100.000 grekere.

Smyrna fikk i 1922 det tyrkiske navnet Izmir, og er i dag Tyrkias tredje største by med over 2,5 mil. Innbyggere. I Izmir har Nato sitt hovedkvarter for sørøstkommandoen.

Til tross for sin voldsomme historie med sterke forfølgelser av de kristne, så er byen, i alle fall i navnet, nærmest å kalle en kristen by.

Pergamon

Ikke langt fra elven Kaikos' utløp i Egeerhavet, lå den gamle oldtidsbyen Pergamon. Byen var hovedstad i staten med samme navn og som var blitt til på ruinene av Alexander den stores verdensrike. Selve navnet Pergamon er blitt til etter en art papir som ble produsert i denne egnen av det gamle Mysia. Papiret er det som også i dag kjennes som Pergament.

En av Pergamons fyrster, Attalos den første (241 – 197 f. Kre.), tok kongenavn etter sine seire mot inntrengende Gallere fra vest. Gallerne er senere kjente som Galaterne. Disse seire tilla Attalos guden Zevs, og som takk påbegynte han det som i ettertiden er kjent som Zevs-alteret.

Under Attalos' etterfølger, sønnen Evnènes, hadde Pergamon rundt 120.000 innbyggere og ble datidens førende kulturby ved siden av Alexandris i Egypt.

Evnènes ble etterfulgt av sin brorsønn, Attolos den tredje, som i år 133 f. Kr. døde barnløs. I mangel på arvinger, testamenterte ha like godt hele sitt rike til romerne, og disse sa ikke nei takk til ytterligere en provins i Lilleasia.

Når Pergamon var en ledende kulturby, så betydde det også at byen var et samlingssted for antikkens templer og gudedyrkelse.

I byens øvre del lå det kjente templet for Athene, vitenskapens og kunstens gudinne. Her var templet for den guddommelige Trajan, templer for fruktbarhetsgudinnen Demeter. Himmeldronningen Hera og selvfølgelig et tempel for legeguden Asklepios og en rekke andre guddommer.

Byen smykket seg også med et teater, og fram for alt, det berømte biblioteket som skal ha rommet over 200.000 bokruller.

I dette virvar av forskjellig gudedyrkelse ble det likevel ganske tidlig grunnet en kristen menighet. At de har hatt vanskelighet med å holde troen fri for falsk lære, framgår av den trussel vi ser menigheten får i Åpb. 2,16 – det fantes noen i menigheten som holdt fast ved Biliams lære, (Nikoalittene). Men menigheten får også anerkjennelse for sin utholdenhet i den forfølgelsen de kristne i denne byen ble utsatt for.

Hva som egentlig menes med "Satans Trone" (Åpb. 2,13), er det delte meninger om.

Noen mener det er Zevs-alteret det siktes til, andre ser for seg templene for keiserdyrkelsen. Noen har også tenkt på den romerske overdomstol som nettopp var her i Pergamon. Det kan ha vært verdensmaktens redskap til forfølgelsene.

Uansett, så er det et tankekors, at det i dag bare finnes ruiner tilbake av Pergamon.

Det er kanskje verd å merke seg hva Bengel sier:

"Så lenge læren er god, kan vi lære onde gjerninger å kjenne som onde – og bekjempe dem. Men om noe ondt blir til lære, da kalles onde gjerninger gode og en ond gjerning trekker liksom en ond lære den andre etter seg".

Tyatira

Historien forteller ikke mye om denne byen som lå mellom Pergamon i nord, og Sardes i syd.

Tyatira var i begynnelsen av vår tidsregning, en meget rik handelsby og viden kjent for sine veverier og purpurfarging.

Iflg. Apg. 16,14 var det fra denne byen, kvinnen Lydia kom. Hun som faktisk ble den første kristne europeer.

I Tyatira var det tidlig en kristen menighet, hvem som brakte kristendommen til byen, vites ikke. Men selv om byen var den minste av de sju som omhandles i Åpenbaringen, så er det denne menigheten som får det lengste sendebrevet av dem alle.

I det andre årh. e. Kr. var byen hovedsete for det montanistiske svermeri.

Montanisme var en sekt, oppkalt etter frygieren Montanus, som forkynte at Parakleten (Den Hellige Ånd), var kommet og talte gjennom Montanus og andre profeter. De lærte at verdens undergang var nært forestående, men holdt seg ellers til kirkelæren.

Sardes

Ved foten av fjellet Tmolus, ca. 8 mil øst for Smyrna, finner vi det gamle lydiske rikets hovedstad, Sardes.

Det var her Krøsus var konge på 500 – tallet f. Kr., men som i år 546 tapte både byen og riket til kong Kyros av Persia.

Krøsus var uhyre rik og forsto å leve deretter. Det er etter ham vi har uttrykket: ”rik som en krøsus”, og historikeren Herodot lar Krøsus illustrere menneskelig blindhet og fall. Kanskje det var på grunn av denne rikdommen, han i mer enn 20 år levde som en aktet men i persisk varetekt.

Fra naturens side, lå Sardes slik til at den nærmest var uinntakelig. Inn, eller rettere, opp til byen, førte kun en enkelt vei. Den fulgte en smal åsrygg og var derfor lett å forsvare. De stupbratte fjellssidene rundt byen, ble regnet for umulige å klatre opp. Likevel ble byen to ganger i historien inntatt, nettopp ved at soldater klarte å forsere fjellssidene.

Første gangen var da Kyros tok byen i år 549, og andre gangen da Antiokus’ soldater i år 218 f. Kr. gjentok bedriften. Fienden kom altså som en tyv om natten og fant folket sovende, fordi de trodde seg sikre og ikke hadde satt ut vaktposter.

Sardes kom senere under romernes herredømme, og byen bar snart preg av romersk kultur, bl.a. ved den sterke dyrkelsen av den romerske gudinne Kybele.

Til tross for romernes sterke, og til dels hardhendte styre, ble det tidlig dannet en kristen menighet i Sardes. Men - av sendebrevet ser vi at den hadde fått navn av å leve – men likevel var død.

Fra historien vites at Sardes i år 17 e. Kr. ble sterkt ødelagt av jordskjelv (altså før menighetens grunnleggelse). Keiser Tiberium sørget imidlertid for at byen raskt ble gjenreist.

Det var for øvrig i Sardes, apologeten Melito var biskop år 150 – 180.

Av den senere tids historie fortelles at Sardes i år 1306 ble erobret av tyrkerne, og at den i år 1402 ble ødelagt av Timur.

Sardes er nå et øde fortidsminne og gjenstand for arkeologiske utgravninger. Bl.a. har amerikanske arkeologer siden 1910 frakt rike funn for dagen, spesielt fra det prektige Kybele-templet men også fra to kirker som h.h.v. var viet Johannes og Maria.

Filadelfia

Det var kong Attalos den andre Filadelfos (159 – 138 f. Kr.), som grunnla byen og ga den navnet Filadelfia. Et navn som for øvrig betyr: ”Kjærlighet til brødrene”.

Byen kaltes også ”Porten til Østen”, og var saktens tenkt til noe mye større enn det den ble. Attalos valgte å legge byen ved elven Kagamus’ søndre bred, noen mil sydøst for Sardes. Dette området var sterkt jordskjelvsherjet, og allerede i år 17 ble byen ødelagt av jordskjelv.

For øvrig det samme skjelvet som ødela Sardes.

Keiseren var rask ute med hjelp, og byen ble atter gjenoppbygd.

Selv om den aldri er blitt stor så eksisterer den dog enda, til tross for ødeleggelse fra både naturens og menneskers hånd. Av den senere tids historie er det nok å nevne, at den i år 1392 kom under tyrkernes velde og fikk sitt nåværende navn, Alashehr.

At det i Filadelfia tidlig var grunnlagt en kristen menighet, framgår jo av Åpb. 3,17ff, som for øvrig er det eneste stedet i NT hvor byen omtales.

Vi ser at også denne menigheten har sine problemer med Satans Synagoge, på linje med Smyrna. Begge disse menighetene får varsel om trengsel, og nettopp fra Filadelfia er det de kommer – de 11 martyrene som nevnes i Polykarps martyrtakt.

Martyrene ble dødsdømt i Smyrna.

Selv om menigheten i Filadelfia, og senere i Alashehr under tyrkerne, har hatt trange kår, så skal der ennå finnes en kristen menighet i byen.

Laodikea

Det var Antiokus den andre (261 – 246 f. Kr.), som grunnla byen. Det vanlige, den gang som nå, var at kongene selv ga sitt navn til den byen de grunnla. Men enten må Antiokus ha vært en galant herremann, eller – hatt en dominant hustru, for byen er i alle fall oppkalt etter hans hustru Laodike.

Med sin beliggenhet i det sydvestlige Frygia, og dermed den sydligste av de sju byene, ble Laodikea raskt til et sentrum for handel og industri.

Det var særlig ull og lerretsprodukter byen ble kjent for, men også for sin medisinske skole, som selvfølgelig var forbundet med et Asklepiostempel.

Når det i Åpb. 3, 14 – 22 oppfordres til å kjøpe øyensalve for virkelig å bli seende, så er det kanskje en hentydning til at nevnte skole var kjent for sin produksjon og eksport av øyensalven ”Kulurium”.

Forhistorien til den kristne menighets grunnleggelse og liv, kjennes det lite til. Brevet Paulus skrev til denne menigheten er gått tapt (Kol. 4,16), men det finnes dog et Apokryf brev til menigheten. Det er formodentlig oppstått omkring år 400 og sammenstilt av sitater fra det opprinnelige Paulus – brev.

I Kol. 2,1 ser vi ellers at Paulus snakker om sin kamp, - også for Laodikea.

Om Laodikea vites at den ble hardt rammet av jordskjelv i år 62 e. Kr., men det er ikke stort annet historien beretter.

Ruinene av byen kan framdeles iaktas ved det nåværende ”Denizli”.

Til ettertanke !

Selv om sendebrevene er rettet til de sju menighetene, som både geografisk og i tid ligger langt fra oss, så gjelder de dog i aller høyeste grad også våre menigheter i dag. Selv om mye er forandret i det ytres påvirkning, så er det ikke vanskelig å finne likhetstrekk mellom den gang og nå. Men – gjør vi det – eller rettere, våger vi det? Hvilken sjokkbølge ville ikke rulle over landet, dersom menighetenes ledere i morgen mottok et brev som tilnærmet så slik ut:

- Til: Lederen for menigheten i
- Avsender: Ham som er og som var og som kommer. Herre over jordens konger.
Han som har øyne som flammende ild.
Ham, hvis røst er som brusert fra veldige vannmasser.
Ham med det tveeggede sverd og nøklene til døden og dødsriket.
Ham som har et ansikt som stråler lik solen i all sin kraft.
- Attest: Jeg vet alt om deg – intet er skjult.
Jeg vet hvordan du arbeider, hva du tåler og gjennomgår.
Jeg vet hvor du bor, og hvordan du stiller ditt hus.
Jeg vet om din kjærlighet og tro i tjeneste og utholdenhet.
Jeg vet om dine gjerninger, jeg kjenner deg i ett og alt.
Jeg vet om du er kald eller varm.
- Kritikk: Det er ikke alt jeg er fornøyd med. Utad gir du et fint bilde av deg selv men bakom er det mye rot. Det som tilhører meg ligger sammenblandet med alle mulige uhumskheter, og du vet ikke hvem som eier hva. Rotet gjør deg lunken, og nå vil jeg at du rydder opp. Jeg skal fjerne noe av rotet for deg, men resten må du selv ta deg av.
- Råd: Start opprydningen med det samme, så har du en mulighet til å bli ferdig i tide. Få alt på rett plass – og tenk deg godt om, så vet du godt hvordan jeg vil ha det.
- Advarsel: Du får kun kort tid til dette, og er du ikke ferdig i tide, så er det ditt eget ansvar.
- Oppmuntring: Jeg vet det kan se håpløst ut når enkelte andre fortsetter å rote til for deg, men ikke la være av den grunn. Gjør ditt beste - jeg lover deg lønn for strevet.
- Lønnen: Når tiden er inne vil du se at lønnen du får, står i forhold til ham som sender deg dette brevet.

Underskrevet: Han som er Amen.

*Nå er det egentlig ikke et spørsmål om, eller hvis, din menighet fikk et slikt brev. Det har den nemlig fått for lenge siden – i form av de sju. Spørsmålet er: "Hvor ligger det"? Hvorfor er ikke ryddeaksjonen satt i gang? Er brevet kanskje arkivert eller rett og slett makulert til fordel for toleransens mange lange breve?
Ja – ja – i Pergamon drev de også på med mye rart.*

De sju brevene:

Mottaker	Avsender	Attest
Kap. 2,1 Menigheten i Efesos	Han med de sju stjerner og de sju gull lysestaker.	Kap.2,2-3 Jeg vet du har arbeidet og holdt ut. Du tåler ikke de onde og du har prøvd de som kaller seg apostler og funnet at noen er løgnere. Du har tålt mye for mitt navns skyld, men du har ikke gått trøtt.
Kap. 2,8 Menigheten i Smyrna	Han som er den første og den siste. Han som var død og er blitt levende.	Kap. 2,9 Jeg vet du har gjennomgått mye, at du er fattig og likevel rik. Du blir spottet av de som kaller seg jøder men ikke er det. De er Satans Synagoge.
Kap. 2,12 Menigheten i Pergamon	Han med det tveeggede sverdet.	Kap. 2,13 Jeg vet du bor hvor Satan har sin trone. Likevel holder du fast ved mitt ord og forneker meg ikke. Ikke engang da mitt trofaste vitne, Antipas ble slått i hjel.
Kap. 2,18 Menigheten i Tyatira	Guds Sønn. Han som har øyne som flammer og føtter som bronse.	Kap.2,17 Jeg vet hva du gjør. Jeg vet om din kjærlighet og tro. Din tjeneste og utholdenhet. Jeg vet også dine siste gjerninger har overgått de første.
Kap.3,1 Menigheten i Sardes	Han som har de sju Guds gaver og de sju stjerner.	Kap.3,1 Jeg vet om dine gjerninger. At du i navnet er levende, men likevel død.
Kap. 3,7 Menigheten i Filadelfia	Den Hellige og Sannferdige. Han som har Davids nøkler og som åpner så ingen kan stenge, og stenger så ingen kan åpne.	Kap. 3,8-9 Jeg kjenner deg, så jeg har satt foran deg en åpen dør som ingen kan stenge. For du har liten kraft, men holder likevel fast ved mitt ord og forneker meg ikke. Du skal oppleve at noen fra Satans synagoge kommer og kaster seg for dine føtter.
Kap.3,14 Menigheten i Laodikea.	Han som er Amen. Det trofaste vitne. Opphavet til Guds skaperverk.	Kap. 3,15 Jeg vet om dine gjerninger.

Kritikk	Råd	Advarsel
Kap. 2,4 Du har forlatt din første kjærlighet. Det er alvorlig, og du er på villspor. Bak ditt pene ytre skjuler du noe jeg ikke liker.	Kap. 2,5 Tenk deg om og gå tilbake til dine første gjerninger før det er for sent.	Kap.2,5 Ellers tar jeg rett og slett lysestaken fra deg.
Kap. 2,14-15 Jeg er imot at noen av dine holder seg til Biliams lære, og andre holder seg til Nikoalittenes lære. Det må rette på	Kap. 2,16 Vend om.	Kap. 2,16 Ellers vil jeg komme over deg og kjempe mot dem med sverdet fra min munn.
Kap. 2,20 At du lar kvinnen Jesabel, hun som kaller seg profet, lokke mine tjenere til å drive hor og til å spise avgudskjøtt, - det vil jeg ikke ha.		Kap. 2,21-23 Kvinnen er advart, og nå er tiden ute. Jeg vil selv straffe både hun og hennes beundrere – og jeg gjør det nå.
Kap. 3,2 Dine gjerninger holder rett og slett ikke mål, så våkn opp og styrk den rest som er igjen.	Kap. 3,3 Husk på hvordan du tok imot og hørte i begynnelsen. Hold derfor fast og vend om.	Kap. 3,3 Hvis du ikke passer på, så kommer jeg overraskende på deg som en tyv, og du skal ikke vite timen når jeg kommer.
Kap.3,16-17 Du er verken kald eller varm, hadde du bare vært en av delene men du er lunken. Derfor vil jeg spy deg ut av min munn. Du sier du er rik og intet mangler, man du er fattig, blind, ynkelig og naken.	Kap. 3,18-19 Jeg råder deg til å kjøpe lutret gull av meg så du kan bli rik og kjøpe hvite klær av meg så du kan skjule di nakne skam og øyensalve så du kan se. Alle som jeg elsker, tukter jeg. Så vend om og la det bli alvor.	Kap. 3,20 Jeg står for døren og banker

Oppmuntring	Seierens lønn
Kap. 2,6-7 Den ros skal du ha. Du hater Nikoalitenes onde gjerninger slik jeg selv gjør. Hør nå etter hva Ånden sier:	Kap. 2,7 Den som seirer, ham vil jeg la spise av livets tre som er i Guds Paradis.
Kap. 2,10 Ikke vær redd for det du skal lide. Djevelen kaster noen av dere i fengsel for å prøve dere, og i ti dager skal det onde vare. Vær tro til døden, så skal jeg gi dere livets krone.	Kap. 2,11 Den som seirer, skal ikke rammes av den annen død.
Kap. 2,17 Den som har øre, hører hva Ånden sier til menighetene.	Kap. 2,17 Den som seirer, ham vil jeg gi av den skjulte manna. Jeg vil gi ham en hvit stein med et nytt navn risset inn, et navn som kun han kjenner.
Kap. 2,24-25-29 Men dere som ikke følger kvinnens lære, dere lover å ikke pålegge noen ny byrde. Hold fast ved det du har til jeg kommer. Den som har ører, lytt til hva Ånden sier til menighetene.	Kap. 2,26 Den som seirer og til sist holder fast på de gjerninger jeg vil han skal gjøre, han vil jeg gi makt over folkene. Med jernstav skal han styre med samme makt som jeg har fått av min far og han skal få morgenstjernen.
Kap. 3,4-6 Du har noen få som ikke har tilsølt sine klær, de skal følge meg i hvite klær for de er verdige til det. Hør hva Ånden sier.	Kap. 3,3 Den som seirer skal kles i hvitt, hans navn skal aldri slettes av livets bok og jeg vil vedkjennes ham for min far og hans engler.
Kap. 3,10-11-13 Fordi du har tatt vare på mitt ord om å holde ut, vil jeg bevare deg gjennom den tid av prøvelser som skal komme over hele verden for å prøve de som bor på jorden. Jeg kommer snart. Hold fast på det du har og hør hva Ånden sier.	Kap. 3,12 Den som seirer vil jeg gjøre til en søyle i min Guds tempel og aldri skal han forlate det. Jeg vil skrive min Guds navn og navnet på Guds by, Det ny Jerusalem på ham sammen med mitt eget navn.
Kap.23,20-22 Om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn og holde måltid med ham. Den som hører, hør hva Ånden sier.	Kap. 3,21 Den som seirer vil jeg la sitte med meg på min trone liksom jeg har seiret og satt med min far på hans trone.